

sepsal Pletius Spatec

ento příběh se odehrál roku 855 druhého věku, krátce poté, co generál Talos přijal jméno Tiber Septim a zahájil své tažení za ovládnutím celého Tamrielu. Tehdy jedna z jeho vojenských důstojnic jménem Beatia z Ylliolu při návratu ze společného setkání uvízla v nepřátelské pasti. Ze střetnutí, které jí téměř stálo život, se jí nakonec společně s pěti členy osobní stráže podařilo uniknout, zůstali však zcela odříznuti od zbytku armády. Společně pěšky prchali po opuštěných rozpraskaných skalnatých útesech. Útok přišel tak překvapivě, že ani neměli čas si nasadit zbroj, nebo se alespoň dostat ke svým koním.

Pokud se dokážeme dostat ke Gorvighskému hřebenu, zařval poručík Ascutus přes hlasitý vítr, rvoucí mu slova od úst, a ukázal k vrcholu vzdálenému v mlze, "můžeme dojít k legii, kterou jsi nechala umístěnou v Porhnaku."

Beatia se tím směrem zadívala přes skalnatou krajinu a prastaré, větrem zohýbané stromy. Zavrtěla hlavou. Tudy ne. Sundali by nás dřív, než bychom se dostali na půl cesty k vrcholu. Mezi stromy je vidět dech jejich koní.

Zamířila se svým doprovodem ke staré rozpadlé pevnosti ležící v zamrzlé úžině Nerone, na druhé straně zátoky od Gorvighského hřebenu. Zřícenina stojící na skalnatém výběžku se ničím nelišila od většiny opuštěných hradů v severním Skyrimu - jednalo se jen o další pozůstatek obranného štítu Remana Cyrodiilského proti Akavirům. Když se naši hrdinové dostali ke svému cíli a rozdělali oheň, uslyšeli za sebou armádu danstarských vojevůdců. Ta se utábořila jihozápadně od nich, přímo na místě, kde jim blokovala všechny ústupové cesty s výjimkou moře. Vojáci zkoumali zbytek pevnosti, zatímco Beatia se z rozpadlého cimbuří dívala do vody zahalené mlhou.

Hodila kámen a sledovala, jak se odráží od ledu, trhá mlhu a nakonec mizí se šplouchnutím v prasklině na zamrzlé hladině.

Nenašli jsme žádné jídlo ani zbraně, velitelko, ohlásil poručík Ascutus. "Ve skladišti je hromada zbrojí, ale za ty roky se do nich zub času pořádně zakousl. Nevím, jestli tam vůbec bude něco použitelného."

Tady se dlouho neudržíme, odpověděla Beatia. "Nordové vědí, že v noci budeme zranitelní. A tahle stará hromada šutrů je nezadrží. Pokud je v pevnosti něco použitelného, cokoli, najděte to. Musíme se dostat přes led až k hřebenu."

Po několika minutách prohledávání a třídění různých částí jí vojáci předložili dvě velmi špinavé, otlučené a popraskané sady chitinových zbrojí. Za dlouhé roky zkoušeli hrad vyrabovat mnozí dobrodruzi a piráti, ale ani ti, kteří měli do kapsy nejhloběji, nepovažovali chitinové skořápky za hodné pozornosti. Vojáci se je ani neodvážili vyčistit, protože to vypadalo, že jen prach a špína drží zbytek pohromadě.

Moc ochrany nám neposkytnou, jen nás zpomalí, zamračil se Ascutus. "Pokud se rozběhneme po ledu, jakmile se setmí..."

Tohle od nás bude očekávat každý, kdo dokáže naplánovat a nastražit takovou past, do jaké nás danstarští náčelníci chytili. Musíme se přesunout, rychle a hned, než se k nám dostanou ještě blíž. Beatia nakreslila do prachu mapu zátoky a pak opsala půlkruh přes vodu, oblouk táhnoucí se od hradu až ke Gorvighskému hřebenu.

Chlapi by měli jít delší cestou přes zátoku, takhle. Led je tam dost silný a taky je tam dost skal, za kterými se budou moct krýt.

Přece tady nezůstaneš a nebudeš bránit hrad!

Samozřejmě že ne, zavrtěla Beatia hlavou a přidala do mapy dlouhou rovnou čáru vedoucí od hradu k nejbližší části pobřeží na druhé straně zátoky.

Vezmu si jednu tu chitinovou zbroj a zkusím překročit vodu tady. Pokud neuvidíte nebo neuslyšíte, že jsem se dostala na zem, nečekejte... prostě jděte do Porhnaku.

Poručík Ascutus se to snažil své velitelce rozmluvit, ale věděl, že by nikdy nepřikázala žádnému svému muži, aby provedl podobnou sebevražednou akci místo ní. A také mu bylo jasné, že nemají šanci dostat se ke Gorvighskému hřebenu, pokud nějak neodlákají pozornost nepřátelské armády. Viděl jen jediný způsob, jak dodržet svou povinnost, která mu velela chránit jeho velitelku. Nebylo snadné přesvědčit Beatii, že ji bude doprovázet, ale nakonec se mu to podařilo.

Slunce viselo nízko nad horizontem, ale stále ozařovalo sním slábnoucím strašidelným světlem, když pět mužů a jedna žena vylezli mezi balvany pod hradem a přistoupili k zamrzlé hladině. Beatia a Ascutus se pohybovali opatrně a pečlivě, a až bolestivě si uvědomovali každý tupý náraz chitinu o kámen. Na pokyn své velitelky vyrazili čtyři muži beze zbroje přes jezero na sever.

Když se její muži dostali k prvnímu místu, kde by se mohli krýt, ke kusu skály čnící nad hladinu jen pár metrů od břehu, Beatia se obrátila a zaposlouchala se do zvuků armády nad sebou. Nic. Naprosté ticho. Stále je nikdo neviděl. Ascutus přikývl a jeho oči v průzoru helmy neprozrazovaly žádný strach. Velitelka a poručík vstoupili na led a rozběhli se.

Když Beatia zkoumala zátoku z cimbuří, připadala jí nejkratší cesta přes jezero jako velká holá bílá pláň. Teď, když na ledě stála, připadala jí ještě rovnější a pochmurnější. Závoj mlhy jim sahal jen po kotníky, ale rozplýval se před nimi, jako by jim sama příroda nebyla nakloněna a ukazovala jejich pozici nepříteli. Byli naprosto odkrytí. Když Beatia zaslechla hvízdání signál zvěda nepřátel, téměř se jí ulevilo.

Nemuseli se otáčet a dívat se, jestli je armáda pronásleduje. Zvuky dusajících kopyt a skřípění lámaných větví byly jasně slyšet i přes vyjící vítr.

Beatia si přála, aby mohla riskovat krátký pohled na sever, kde se skrývali její muži, ale neopovážila se toho. Slyšela, jak jí po pravici běží Ascutus, rovnoměrným krokem a s hlasitým oddechováním. Byl zvyklý nosit i těžší zbroje, ale spojky chitinové zbroje byly za roky ve skladišti tak křehké a těsné, že s nimi musel neustále bojovat.

Skalnaté pobřeží před hřebenem bylo stále nekonečně daleko, když Beatia ucítila a zaslechla první salvu šípů. Většina z nich jim udeřila s ostrými praskavými zvuky vedle nohou, ale několik jich málem našlo svůj cíl a odrazilo se jim od obrněných zad. Beatia tiše nabídla děkovnou modlitbu neznámému zbrojíři, jistě už dávno mrtvému, který zbroje vyrobil. Běželi dál a krátce po první salvě přiletěla i druhá a třetí.

Díky Stendarrovi, vyrazil ze sebe Ascutus zadýchaně. "Kdyby byly v pevnosti jen kožené zbroje, byli bychom prošpikováni skrz na skrz. Kdyby to jen nebylo tak... neohebné..."

Beatia cítila, jak si klouby její vlastní zbroje začínají sedat, její kolena a kyčle musely s každým krokem bojovat víc a víc proti odporu zbroje. Nedalo se popřít, že se blížili k pobřeží, ale také utíkali mnohem pomaleji. Zaslechla hrozivé skřípění kopyt armády valící se přes led a snažící se je dostihnout. Jezdci byli na kluzkém ledu opatrní, nehnali své koně plnou rychlostí, ale Beatii bylo jasné, že je brzy dostihnou.

Stará chitinová zbroj dokázala zastavit štípání šípů, ale ne hrot kopí hnaného silou cválajícího koně. Jedinou neznámou zůstával čas.

Když se Ascutus a Beatia konečně dostali na pobřeží, bušení kopyt v jejich zádech je téměř ohlušovalo. Přístup ke břehu blokovaly obrovské zubaté balvany rozseté kolem celého pobřeží. Led jim pod nohama vzdychal a praskal. Nemohli zůstat stát, nemohli utíkat dál, natož se vrátit. Opřeli se do unaveného kovu v kloubech zbrojí, odrazili se a vrhli se na balvany.

První náraz do ledu zazněl jako výbuch. Když se odrazili k poslednímu skoku, snažila se je pohltit vlna vody tak studené, že přes tenkou zbroj pálila jako oheň. Ascutus našel pravou rukou místo k úchytu na jednom balvanu. Beatia se držela oběma rukama, ale její balvan byl pokrytý kluzkou vrstvou námrazy. S obličejí přitisknutými ke skále se ani nemohli otočit a postavit se armádě za sebou tváří v tvář.

Ale slyšeli, jak se led třští a vojáci řvou hrůzou. A pak nebylo slyšet nic, jen kvílení větru a spokojené šplouchání vody. O chvíli později se na útesu nad nimi ozvaly kroky.

Čtyři gardisté dokázali přejít zátoku. Dva vytáhli nahoru na útes Beatii, druhí dva pomohli Ascutovi. Byli unavení a nadávali kvůli značné váze jejich zbrojí, ale nakonec svou velitelku a jejího poručíka bezpečně vytáhli na úpatí Gorvighského hřebene.

Mara je mi svědkem, že na to, že to má být lehká zbroj, je ten chitin zatraceně těžký.

Ano, usmála se Beatia unaveně a zadívala se na polámané ledové kry a dlouhé praskliny táhnoucí se kolem trasy, po které s Ascutem běžela. "Ale to je někdy výhoda."